పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

-57-

ఎడారిలో వెంకటలక్ష్మి కథ

"అమ్మా నిన్ను ఒకమాట అడుగుతాను. నిజం చెపుతావా?" తల్లి ప్రక్కనే సోఫాలో కూర్చుంటూ అడిగాడు కొడుకు సుధీర్.

"ఏంటిరా నాన్నా? అంతగా అడగాలా నన్ను? ఏనాడైనా ఏ విషయమైనా నీకు అబద్ధం చెప్పానా? నిన్ను అడక్కుండా, నీకు చెప్పకుండా ఏ పనయినా చేసానా? ప్రేమగా కొడుకు జుట్టు నిమురుతూ చెప్పింది వెంకటలక్ష్మి. "చాలా ఏళ్ళుగా నిన్ను ఈ మాట అడగాలి అనుకుంటున్నానమ్మా కానీ ఏదో భయం, ఆందోళన గొంతుకు అడ్డుపడి నిన్ను అడక్కుండా ఆపేసాయి. నాకు ఊహ తెలిసినప్పటినుండి ఇప్పటివరకు బయట వీధిలో నేను ముందు వెళుతుంటే నా వెనుక కొంతమంది చెప్పుకునే మాటలు వారి నవ్వులు నన్ను అనుక్షణం వెంబడిస్తున్నాయి. నన్ను ఎంతగానో కలవరపెడుతున్నాయి. స్కూల్లోని పిల్లలు కూడా మేము పోట్లాడుకున్న సందర్భాల్లో నన్ను ఒరే తురకోడా, అరబ్బోడా అంటూ హేళన చేసేవాళ్ళు. వాళ్ళు ఎందుకలా అంటున్నారో, నన్ను చూసి నవ్వుతున్నారో అప్పట్లో అర్థమయ్యేదికాదు. ఏళ్ళు గడిచేకొద్దీ నాలోని సందేహం పెరిగి పెద్దయి కొండలా మారిపోయింది. నాలోని ప్రశ్నలు భూతాల్లా నన్ను వెంటాడి వేధించేవి. ఒక్కోసారి ఏదో తెలియని బాధతో సరిగ్గా నిద్రపట్టదు. అందరిలో వున్నప్పుడు నా రూపం వేరేగా, ఎంతో ప్రత్యేకంగా కనిపిస్తోంది. నన్ను నేను అద్దంలో చూసుకుంటే నాకు నేనే ఎబ్బెట్టుగా కనిపిస్తున్నాను.

ఈ మధ్య నీ ఆరోగ్యం కూడా బాలేదు. నీకేమయినా అయితే నా ఈ ప్రశ్నలకి జవాబు చెప్పేవాళ్ళు ఈ ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ వుండరు. నాయన బ్రతికి వున్నప్పుడు 'నాయనా నా గురించి ఏదో పెద్ద విషయం మీరు దాచిపెడుతున్నారు. నాకు జరిగిందేమిటో నిజం చెప్పు' అని అడిగాను.

కానీ నాయన "ఏమీ లేదురా సుధీరూ.. నీ గురించి చెప్పడానికి ఏముందిరా?" అంటూ కాలం గడిపేసాడు.

ఇక నిన్ను ఈ మాట ఎలా అడగాలో తెలియక, అడగటానికి మనసొప్పక ఇన్నాళ్ళుగా నా బాధను నేనే గుండెలో దాచుకుంటూ, అణుచుకుంటూ ఎంతో వేదన అనుభవించాను.

"ఇంతకీ నేను ఎవరి కొడుకునమ్మా? నా తండ్రి ఎవరు? నిజంగా నీ కడుపులోనే నేను పుట్టానా? లేక నన్ను ఎక్కడైనా తెచ్చి పెంచుకున్నావా? ఇప్పటికైనా నిజం చెప్పమ్మా?" దుఃఖం గొంతుకు అడ్డుపడటంతో మాటలు ఆపేసాడు సుధీర్.

ఇన్నేళ్ళుగా కొడుకు ఏదైతే అడగకూడదని కోరుకుందో అదే విషయాన్ని ఈరోజు అడిగేసరికి కలవరపడిపోయింది వెంకటలక్ష్మి. కొడుకు చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని "నాయనా ఏదో ఒకరోజు నువ్వు ఈ మాట అడుగుతావని నాకు తెలుసు. నేను ఇంకెన్నాళ్ళు బ్రతుకుతానో తెలియదు. అందుకే ఈ రోజు నీకు చెప్పేస్తాను.

ఇన్నాళ్ళు నా హృదయంలో భద్రంగా దాచిపెట్టుకున్న నీ జన్మరహస్యాన్ని విప్పి చెప్పి నా గుండె బరువును దించుకుంటాను. ” కన్నీళ్ళు చెంపలపైనుండి జారుతుంటే గతాన్ని గుర్తుచేసుకుంటోంది వెంకటలక్ష్మి. కువైట్‌లో వున్న కొన్ని నెలల కాలం తాను అనుభవించిన నరకాన్ని కొడుకుకు వివరించి చెప్పడానికి సిద్దమయింది వెంకటలక్ష్మి.

”అమ్మా నీకంత బాధను కలిగించే విషయమైతే చెప్పొద్దులే అవన్నీ గుర్తుచేసుకుని నువ్వు ఏడవొద్దు” అన్నాడు సుధీరు తల్లి కన్నీళ్ళను తుడుస్తూ.

”లేదు నాన్న నీకు అన్నీ చెప్పాలి. తల్లిగా నువ్వు అనుభవిస్తున్న బాధను నేను గ్రహించగలనయ్యా. మనమంటే గిట్టనివాళ్ళు కొందరు నిన్నుచూసి హేళన చేస్తుంటే ఏమీ చేయలేని, నోరువిప్పి మాట్లాడలేని అశక్తురాలినై పోయానయ్యా. ఆనాడు కువైట్‌లో ఆ ఎడారి దేశంలో నాకు జరిగిన అన్యాయానికి, ప్రతిగా నువ్వు అనుభవించే శిక్ష ఎంత పెద్దదో నాకు తెలుసు.

లేదు నాన్నా.. నీ తల్లి జీవితంలోని విషాదగాథను నువ్వు వినితీరాలి. దాచిన సత్యాన్ని నువ్వు తెలుసుకోవాలి అనేదే నా కోరిక. కానీ ఎలా చెప్పాలో అర్థంకాక దాదాపు ఇరవైయేళ్ళు నాలో నేను చాలా మధనపడ్డాను.

మీ నాయన ‘ఏమే వెంకటలక్ష్మి బిడ్డకు నిజం చెప్పమాకు. వాడు బాధపడుతూ జీవితాన్ని గడపడం నాకిష్టంలేదు. ఈ రహస్యాన్ని మన కడుపులోనే దాచుకుందాం. వాడు మన బిడ్డగానే ప్రపంచంలో బ్రతకనీ‘ అని ఎన్నోసార్లు నాకు చెప్పినాడు. అలాగే ఆయన చివరివరకూ ఆ రహస్యాన్ని తనలోనే దాచుకుని చనిపోయాడు. ఇపుడు నా చివరిరోజుల్లో నీకు నిజం చెప్పకుండా నేనుకూడా చచ్చిపోతే అ పై లోకాల్లో నా ఆత్మకు శాంతి కలగదేమో. నీ తల్లి జీవితంలో జరిగిన కథ వివరంగా చెపుతాను” విను నాన్న.

ఇరవై రెండేళ్ళ క్రితం మా పెళ్ళయిన క్రొత్తలో ఆ సంవత్సరం వానచినుకు నేలపైన రాలక పెట్టిన పైర్లన్నీ ఎండిపోయి నష్టాన్ని మాకు మిగిల్చాయి. మరుసటి సంవత్సరంకూడా అదే పరిస్థితి ఎదురవ్వడంతో అప్పులు తడిపిమోపెడయ్యాయి.

అప్పులవాళ్ళు ఇంటిమీదకి వచ్చి అప్పు తీర్చకుండా కడుపుకు కూడు తినడానికి మీకు సిగ్గులేదా అని ఇష్టమొచ్చినట్లు మాట్లాడటం మొదలుపెట్టారు. మాకు దిక్కుతోచలేదు. ఎప్పుడూ ఎవరి దగ్గరా ఒకమాట పడని మీ నాయన అప్పుల బాధతో అవమానంతో ఏం చేయాలో తోచని స్థితిలో వాళ్ళమాటలకి విలవిల్లాడిపోయాడు. ఇద్దరం కలిసి పురుగుల మందు త్రాగి చనిపోదాం అని నిశ్చయించుకున్నాం.

అదే రోజు మధ్యాహ్నం మన ఊళ్ళోకి ఒక ఏజంటు వచ్చాడు. అతడు కువైటులో పనులున్నాయనీ, మంచి జీతాలు ఇస్తారని పాస్‌పోర్టు తయారు చేయించుకుంటే నెల తిరగకముందే వీసా తెప్పిస్తానని ఆశపెట్టాడు. ఇదేదో బాగుంది మా ప్రాణాల్ని కాపాడే దేవుడిలా ఈ ఏజంటు వచ్చాడని మేము భావించి ఇద్దరం వెళ్ళి తనని కలిసాం. ఆడవాళ్ళకైతే అక్కడ పనులు ఎక్కువ వున్నాయని నెలరోజుల్లోనే వీసా వస్తుందనీ, అదే మగవాళ్ళకైతే దాదాపు నాలుగైదు నెలలు పడుతుందనీ చెప్పి నాకు ఒక్కదానికే పాస్‌పోర్టు తయారు చేయించాడు. ‘అదేంటే నువ్వు వెళ్ళిపోతే ఇక్కడ నేను ఒక్కడ్నే ఎలా బ్రతకనే లక్ష్మీ పోతే ఇద్దరం పోదామే‘ అంటూ మీ నాయన ఏడుపు మొదలుపెట్టాడు.

‘మొదట వెంకటలక్ష్మి పోతే మూడునెలల్లో నీకు వీసా పంపిస్తాదిలే సుబ్రమణీ నువు ఏడవమాకు‘ అంటూ ఆ ఏజంటు మీ నాయనకు ధైర్యం చెప్పాడు. అలా అయితే మంచిదే అని మేము సరే అన్నాము.

అనుకున్నట్లుగా నెలరోజుల్లో వీసా వచ్చేసింది. ఆ ఏజంటే నన్ను నాతోపాటు ఇంకా పదిమంది వయసులో వున్న ఆడవాళ్ళని ముంబాయికి తీసుకెళ్ళి విమానం ఎక్కించాడు. అక్కడ కువైటులో విమానం దిగగానే మరలా అక్కడవున్న ఒక ఏజంటు వచ్చి మమ్మల్ని

ఏర్‌పోర్టునుండి ఆఫీసుకు తీసికెళ్ళాడు. తొందరగా పనుల్లో చేరిపోయి డబ్బు సంపాదించాలనే ఆశతో ఉషారుగా వున్నాము మేము. నేనయితే పనిలో చేరిన వెంటనే మీ నాయనను కువైటుకు పిలిపించెయ్యాలని కలలు కంటున్నాను.

మరుసటి రోజు పనిమనుషులకోసం ఆఫీసుకు వచ్చిన కువైటీ బాబాలకు ఒక్కొక్క ఆడమనిషిని అమ్మేసాడు. వాళ్ళందరి సంగతీ నాకు తెలియదుగానీ నేను మాత్రం ఒక దుర్మార్గుడి చేతిలో పడ్డాను. ఆ కువైటీవాడు నన్ను తీసుకెళ్ళి ఊరికి అవతల ఎడారిలో వున్న వాడి గెస్ట్ హౌస్‌లో వుంచాడు. ఇక అప్పటినుండీ మొదలయింది నరకయాతన. ఒక విధంగా ఆ గెస్ట్‌హౌస్‌లో నన్ను బంధించేసాడు వాడు. నేను ఎక్కడికీ తప్పించుకుని పోకుండా అన్ని తలుపులకీ తాళాలు వేసి బయట ఒక బెంగాలీ వాచ్‌మేన్‌ని కాపలా ఉంచాడు. మొదటి రెండురోజులూ అన్నం పెట్టకుండా కనీసం నీళ్ళివ్వకుండా గదిలోనే వుంచేసారు. మూడవరోజు ఆ కువైటీ వాడు వచ్చి గది తలుపు తీసాడు.

వాడు నన్ను ఎందుకు అలా బంధించాడో అర్థంకాని అయోమయంతోనూ ఆకలి బాధతోనూ నాలోని శక్తి అప్పటికే హరించుకుపోయింది. లోపలికి వచ్చిన వాడి చేతిలో అన్నం పేకెట్లు వున్నాయి. వెకిలి నవ్వుతో నావైపు చూస్తూ 'బాగా ఆకలిగా వుందికదూ నీకు?' ప్రశ్నించాడు.

వాడినవ్వు చూపులు కంపరాన్ని కలిగించడంతో జవాబు చెప్పలేదు నేను.

'ఏయ్ అంత పొగరా నీకు? అడుగుతుంటే జవాబు చెప్పవే? ఇది నీదేశం కాదు. నీ ఇల్లూ కాదు. ప్రస్తుతం నా ఇంట్లో నా ఆధీనంలో బందీగా వున్నావు. నేను చెప్పినట్లు నువు వినాల్సిందే నిన్ను ఏం చేసినా భరించాల్సిందే లేకపోతే నిన్ను చంపడానికయినా వెనుకాడను నేను. నా మాట వినని ఆడదంటే నాకు అసహ్యం. అంతకు మించిన కోపం. కోపం వచ్చిందంటే నేను మనిషినే కాదు. ఆ సమయంలో ఏం చేస్తానో నాకే తెలియదు. కాబట్టి మర్యాదగా నేను చెప్పినట్లుగా విన్నావంటే బ్రతికిపోతావు. అందుకు ప్రతిఫలంగా ఎంతో కొంత డబ్బుకూడా నీకు ముట్టచెపుతాను. నాకూ లాభం.. నీకూ లాభం ఏమంటావు?' దగ్గరికి వచ్చి చేయి పట్టుకుని దగ్గరికి లాక్కున్నాడు ఆ నీచుడు. నా శాయశక్తులా ఎంతగానో ప్రతిఘటించాను నేను. కానీ వాడి పశుబలం ముందు నేను ఓడిపోయాను.

ఆ గెస్ట్‌హౌస్‌లో నేను బందీగా మారిపోయాను. వాడి కామానికి వికృత చేష్టలకి, అకృత్యాలకు బలిపశువునై పోయాను. రెండుమూడురోజులకి ఒకసారి వాడు అక్కడికి వచ్చేవాడు. వాడు వచ్చినప్పుడే నాకు తిండి దొరికేది. మిగతా రోజుల్లో బెంగాలీవాడు దయదలచి ఇచ్చే కొన్ని రొట్టెముక్కలే నాకు గతి. ఆ యింట్లోంచి బయటపడాలని ఎన్నో విధాలుగా నేను ప్రయత్నించాను. కానీ కిటికీలు కూడా తెరవడానికి వీల్లేని గదిలో నన్ను బంధించి ఉంచారు.

ఇక తప్పించుకునే మార్గం కనబడక, వాడు పెట్టే హింసలు భరించలేక చనిపోదామని కూడా ప్రయత్నించాను. కానీ ఏవిధంగా చనిపోవాలో అర్థంకాని విధంగా, ఏ అవకాశమూ లేకుండా చిక్కుబడిపోయివుంది నా పరిస్థితి. ఇంటిదగ్గర వున్న మీ నాయన గుర్తొస్తే నా గుండె చెరువైపోయేది. ఏం చేస్తున్నాడో, ఎలా వున్నాడో నా జాబుకోసం ఎంతగా ఎదురు చూస్తున్నాడో తలుచుకుంటే ప్రాణం గిలగిలా కొట్టుకునేది. పాపం నా ఆచూకీ తెలియక ఎంతగా అలమటించి పోతున్నాడో అనుకుంటేనే నాలోని శక్తి నిర్వీర్యమైపోయేది. కానీ ఏదో మూల ఏదో ఆశ కొట్టుకులాడేది. నా ప్రాణం ఆ ఎడారిలో కాకుండా మనదేశంలో మన నేలపైనే పోవాలని దేవుణ్ని కోరుకునేదాన్ని.

ఒకరోజు ఎలాగైనా అక్కడినుంచి తప్పించుకుని పారిపోవాలని గట్టిగా నిశ్చయించుకున్నాను నేను. సమయంకోసం కనిపెట్టుకుని వున్నాను. ఆ రోజు ఉదయాన్నే బెంగాలీవాడు వచ్చి నా గది తలుపులు తెరిచి కాలకృత్యాల కోసమని బయట వరండాలో వున్న బాత్ రూములోకి పంపించాడు. వాడు ఆ రోజు ఎవరితోనో ఫోనులో మాట్లాడుతూ కాస్త ఏమరుపాటుగా వున్నాడు చిన్నగా బాత్‌రూము తలుపు తీసి చూసిన నేను వాడు అటు తిరిగి వుండగా ప్రక్కనే వున్న గోడ దూకి పారిపోయాను. అలా కొద్ది దూరం పరిగెత్తాక

అర్థమయ్యింది నాకు అదంతా పెద్ద ఎడారి ప్రాంతమని.. చుట్టూ ఎటు చూసినా ఇసుక దిబ్బలే. ఏవైపు వెళ్ళాలో ఎటు వెళితే ఊరొస్తుందో అర్థంకాలేదు. ఏదయితే అది అయిందనుకుని ఆ బాబా చేతిలో నరకయాతన పడటం కంటే ప్రాణం పోయినా మేలే అనుకుని ముందుకు పరిగెత్తాను. అలా ఎంతసేపు పరిగెత్తానో నాకే తెలియదు. నా కాళ్ళలోని శక్తి హరించుకునిపోయేంతవరకూ పరిగెడుతూనే వున్నాను. సూర్యుడు తూర్పు ఆకాశంలో పైపైకి ఎగ్రబాకుతూ నట్టనడిమికి రావాలని ఆశపడుతున్నాడు. తీక్షణమైన సూర్యుడి కిరణాల్ని ఆ ఎడారిలో భరించగలిగే మానవుడు ఎవరు? క్రింద కాళ్ళు వేడి ఇసుకలో కూరుకుపోయి అడుగుతీసి అడుగువేయలేని స్థితి. పైన సూర్యుడు భగభగమండుతూ అగ్నిని నెత్తిపై క్రుమ్మరిస్తున్నాడు. మధ్యలో గాలికూడా వేడిని నింపుకుని ఈదురు గాలులుతో శరీరాన్ని తాకి ఈడ్చి కొడుతోంది. ఎలా భరించగలను? నరకం కూడా ఇంతకంటే ఘోరంగా వుండదేమో.. అనుకుంటూ దేవుడ్ని ప్రార్థించడం మొదలుపెట్టాను. నీడన చేరదామనుకుంటే ఎక్కడా కనుచూపు మేరలో చిన్న చెట్టుకూడా కనబడటంలేదు. దాహంతో గొంతు పిడచకట్టుకుపోతోంది. నీరసంతో వళ్ళు తేలిపోతోంది. ఇక శక్తి కోల్పోయి క్రింద పడిపోతానేమో, ఈ ఎడారిలో శాశ్వతంగా ఇసుకలో కలిసిపోతానేమో అనుకుంటుండగా ఏదో ఒక జీపులాంటిది అటువైపు రావడం గమనించాను. పోయే ప్రాణం లేచి వచ్చి లేని ఓపిక తెచ్చుకుని రక్షించమని కేకలు వేస్తూ ఆ జీపుకు ఎదురుగా పరిగెత్తాను. నన్ను చూడకుండా అటువైపుగా వెళ్ళిపోతున్న ఆ జీపు నేను కేకలు వేస్తూ ఎదురుగా పరిగెత్తడం గమనించి ఇటు తిరిగి నావైపుగా వచ్చింది. హమ్మయ్య నిర్మానుష్యంగా వున్న ఈ ఎడారిలో ఎవరో నన్ను కాపాడటానికే ఇక్కడికి వచ్చినట్లుంది. చచ్చి బ్రతికాను. ఇంకాసేపు ఇక్కడే వుంటే ప్రాణాలు గాల్లో కలిసిపోయేవి అనుకుంటూ సంతోషంగా జీపు దగ్గరకి చేరుకున్నాను.

అక్కడ.. జీపులో వున్న వ్యక్తిని చూడగానే నా ప్రాణం కడగంటిపోయింది. ఊపిరి ఆగిపోయింది. భయంతో స్పృహ తప్పి అక్కడే కుప్పకూలిపోయాను. కళ్ళు తెరిచి చూసేసరికి యధావిధిగా అదే గెస్ట్‌హౌస్‌లో, అదే రూములో కాళ్ళూ చేతులు బంధించబడి వున్నాను.

ఉన్నట్లుండి ఒకరోజు వాంతులు, తలతిరగటం మొదలయ్యాయి. నెలకు ఖచ్చితంగా వచ్చేనెలసరి కూడా గతనెలనుండీ రాలేదు. ఏదో భయం నాలో మొదలయింది. ఏమయిందో అర్థమయ్యేసరికి దిగులు పడిపోయాను.

నా వాంతులు చూసిన వాడికి కూడా నా పరిస్థితి అర్థమైనట్లుంది నచ్చనట్లుగా కఠినంగా ముఖం చిట్లించాడు వాడు. కొద్దిసేపు ఆలోచించి నా దగ్గరికి వచ్చి బూటుకాలితో నా కడుపుపై బలంగా తన్నాడు. ఒకసారి కాదు రెండుసార్లు కాదు వాడి శక్తి వున్నంతవరకూ ఫుట్‌బాల్‌లాగా నన్ను కాళ్ళతో తన్నాడు. 'ఏమే నిన్ను ఆ ఏజంటు దగ్గర ఎన్ని దినార్లు ఖర్చుపెట్టి కొనుక్కున్నానో తెలుసా? కాస్త అందంగా వున్నావని, పనికొస్తావని నాల్రోజులు వాడుకోవచ్చని కొనుక్కున్నాను. కానీ మూడునెలలు తిరక్కముందే కడుపు తెచ్చుకుంటే నా మోజు ఎవరు తీరుస్తారే?' అంటూ కోపంగా తిడుతున్నాడు. వాడి పాపాన్ని నా కడుపులో మోయడం ఇష్టంలేక వాడి తన్నులకి గర్భస్రావం కావాలని నేను ఎంతగానో కోరుకున్నాను. కానీ నేను అనుకున్నట్లుగా జరగలేదు. అప్పటినుండి వాడు ఇద్దరు స్నేహితులను కూడా ఆ గెస్ట్‌హౌస్‌కి తీసుకురావడం మొదలుపెట్టాడు. గర్భవతినినికూడా చూడకుండా, దయలేకుండా అందరూ కలిసి అమానుషంగా నా శరీరాన్ని అనుభవించేవాళ్ళు.

'ఇది ఇంకో రెండునెలలు 'పనికి' వస్తుంది యూసెఫ్. తరువాత కడుపు పైకి వస్తే ఎందుకూ పనికిరాదు "దీన్ని చంపి ఎడారిలో పడేసి ఇంకో క్రొత్త ఆడదాన్ని కొనుక్కుందామా?" అంటున్నాడు బాబా అహ్మదు. వారి క్రూరమైన మాటలు విని వళ్ళు జలదరించింది నాకు. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఏం చెయ్యాలన్నా ఒంట్లో శక్తికూడా లేదు. ఆ రోజు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక ఓపిక తెచ్చుకుని వెళ్ళి బెంగాలీ వాడి కాళ్ళమీద పడ్డాను 'భయ్యా నీ చెల్లెలిలాంటిదాన్ని నన్ను కాపాడు. తొందరలో వీళ్ళు నన్ను చంపేస్తారు. నువ్వే జాలితో నన్ను కాపాడాలి. అల్లా నిన్ను చల్లగా చూస్తాడు' అంటూ బ్రతిమిలాడాను. ఏ దేవుడు దయతలచాడో తెలియదు కానీ

వాడికి ఆ రోజు కాస్త మంచి బుద్ది కలిగినట్లుంది. 'నీ మెడలో ఉన్న గొలుసు, చెవికి ఉన్న కమ్మలు, వేలికి ఉన్న ఉంగరం నాకిస్తే నిన్ను బయటికి పంపించే మార్గం 1లోచిస్తాను. నాకు కూడా ఏదో ఒక లాభం ఉండాలిగా''

'అంతకన్నానా భయ్యా అన్నీ తీసుకో' అంటూ వంటిపైనున్న బంగారమంతా వలిచి ఇచ్చేసాను నేను.

'సరే నువ్వు కాసేపు వుండు. నేను ఆలోచిస్తాను' అంటూ వెళ్ళిపోయాడు. సాయంకాలానికి ఒక వ్యక్తితో తిరిగివచ్చి, ఇతనితో వెళ్ళిపో సామాన్లు మోసే లారీలో కూచోబెట్టుకుని నిన్ను ఇండియా ఎంబసీకి చేరుస్తాడు. పో బ్రతుకు పో' అంటూ అతనికి నన్ను అప్పగించాడు. నాకు కలా నిజమా అనేది అర్ధంకాలేదు. నిజంగా ఆ యింట్లోంచి ప్రాణాలతో నేను బయట పడగలుగుతున్నాను అంటే నమ్మలేకపోయాను. ఆ బెంగాలీ వాడికి చేతులెత్తి నమస్కరించి లారీ ఎక్కి అందులోని సామాన్ల మధ్యలో ఒదిగి కూర్చున్నాను. అంతులేని ఆ ఎడారిలోనుండి ఆ లారీ జనవాసానికి బయలుదేరింది. అలా రెండుగంటలపైగా ప్రయాణించిన మేము ఆ రాత్రికి ఇండియా ఎంబసీకి చేరుకున్నాము. అతడు నన్ను ఇండియా ఎంబసీ గేటు దగ్గర వదిలేసి వెళ్ళిపోయాడు. మాటలురాక కృతజ్ఞతగా అతనికేసి చూసి నమస్కరించాను నేను.

అందంగా ఠీవిగా ఎర్రటి రాళ్ళతో కట్టబడిన కట్టడం నా ఎదురుగా వుంది. అభాగ్యులను ఆదరించే తల్లిలా నాకు కనబడింది. దానిపైన మూడురంగుల ముచ్చటైన జండా గాలికి ఎగురుతూ నన్ను రా రమ్మని పిలుస్తోంది. మన జాతీయ పతాకాన్ని చూడగానే ఈ పరదేశంలో మన ఎంబసీలో ప్రాణం పోయినా పరవాలేదనిపించింది. నాకెంతగానో ధైర్యమొచ్చింది. ఇక నాకు భయంలేదనిపించింది. మరలా మీ నాయనను కళ్ళతో చూస్తాను అని నమ్మకం కలిగింది. అక్కడ మన ఎంబసీలో దాదాపు పదిరోజులు వున్న తరువాత నా పరిస్థితి తెలిసి జాలిపడిన ఎవరో దాతలు సహాయం చేస్తే, టిక్కెట్ కొని పెడితే నన్ను ఫ్లైయిట్ ఎక్కించి మనదేశానికి పంపించేసారు.

ఎలాగో ప్రాణాలు దక్కించుకుని కొన ఊపిరితో ఇంట్లోకి వచ్చి పడ్డాను నేను. ఇక్కడ మీ నాయన పరిస్థితి నాకంటే దయనీయంగా వుంది. నా జాడ తెలియక, ఏమయ్యానో అర్ధంకాక, జవాబులేక చెప్పేవాళ్ళెవరూ దొరకక అల్లాడిపోయి ఆరోగ్యాన్ని పాడుచేసుకున్నాడు. నన్ను చూడగానే ఆయన కళ్ళలోకి వెలుగు వచ్చింది. వంట్లోకి శక్తి వచ్చింది. ఒకర్నొకరం కౌగిలించుకుని బావురుమని ఏడ్చాం. అది ఏడుపో, ఆనందభాష్పాలో మాకే అర్ధంకాలేదు. ప్రాణంతో మళ్ళీ మన దేశానికి తిరిగి వస్తానని మన ఇంటినీ మీ నాయనను కళ్ళతో చూస్తానని అనుకోలేదు. దేవుడు నామీద ఎంతో దయవుంచి నన్ను క్షేమంగా ఇంటికి చేర్చాడు. చిత్రహింసలనుండి ఎడారిలోని ఆ జైలు నుండి విడిపించబడతానని కలలో కూడా ఊహించలేదు. నా పరిస్థితిని, నేను అనుభవించిన కష్టాల్ని మీ నాయనకు చెప్పుకుని ఏడ్చాను. మీ నాయన నన్ను ఓదార్చి ధైర్యం చెప్పాడు. అప్పటికే నాకు అయిదోనెల వచ్చేసింది. ఈ పాపాన్ని కడుపులో మోయలేనని అబార్షన్ చేయించుకుంటానని పట్టుబట్టాను నేను. కానీ మీ నాయన మహానుభావుడు. అందుకు ఒప్పుకోలేదు. బిడ్డపుట్టనీ మన బిడ్డగానే పెంచిపెద్ద చేద్దాం అని నచ్చచెప్పాడు. అలా నేను నీకు జన్మను ఇవ్వడం జరిగింది. నీ రూపం అచ్చమైన అరబ్బులాగా, బాబా అహ్మదులాగా వుండటంతో నిన్ను చూసిన వారందరూ గుసగుసలాడుకోవడం చెవులు కొరుక్కోవడం నవ్వుకోవడం జరిగేది. మనుషుల నైజం అంతే. వారికి ఏం జరిగిందో నిజం తెలియదు. మీ నాయన నేను నిన్ను కళ్ళల్లో పెట్టుకుని చూసుకున్నాం. ఇక నీకు మంచి పిల్లను చూసి పెళ్ళి చేసేస్తే నా బాధ్యత తీరిపోతుంది. తరువాత నా ప్రాణం పోయినా ఫరవాలేదు'' అంటూ కువైటులో తనకు జరిగిన అన్యాయాన్ని కొడుకుకి వివరించింది వెంకటలక్ష్మి.

తన పుట్టుకకు గల కారణాన్ని ఆ కథను తెలుసుకున్న వెంటనే తల్లి కాళ్ళకు నమస్కరించాడు సుధీర్. ''అమ్మా నువ్వు నాయన ఎంత గొప్పవాళ్ళమ్మా. నీ కడుపులో పుట్టడం నేను చేసుకున్న అదృష్టం అమ్మా. అలాగే నాయన నాకు కన్న తండ్రి కాకపోయినా ఆయన నన్ను తన బిడ్డలానే చూసుకున్నారు. ఆయన ఎంతో గొప్పవాడమ్మా! ఆయన కొడుకుగా పెరగడం ఆయన పేరు చెప్పుకోవడం ఆయన

వంశానికి వారసుడినవడం నా పూర్వజన్మ సుకృతం. కాముకుడయిన నా అసలు తండ్రి ఎవడో నాకు తెలియదు. కానీ వాడు కనిపిస్తే నిజంగా నీకు జరిగిన అన్యాయానికి వాడ్ని చంపి పాతేయాలని వుంది. ఆ దుర్మార్గుడి రక్తం నాలో ప్రవహిస్తున్నందుకు సిగ్గుగా వుందమ్మా" అంటూ కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు సుధీర్.

"ఇందులో నీ తప్పేం వుంది నాయనా? అంతా విధిరాత. అంతే. మనుషుల జీవితాలతో ఆ దేవుడు అపుడపుడూ సరదాగా ఆడుకుంటాడు. మన రాత ఎలా వుంటే అలా అనుభవించాల్సిందే తప్పదు మరి" అంటూ నిట్టూర్చింది వెంకటలక్ష్మి.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments